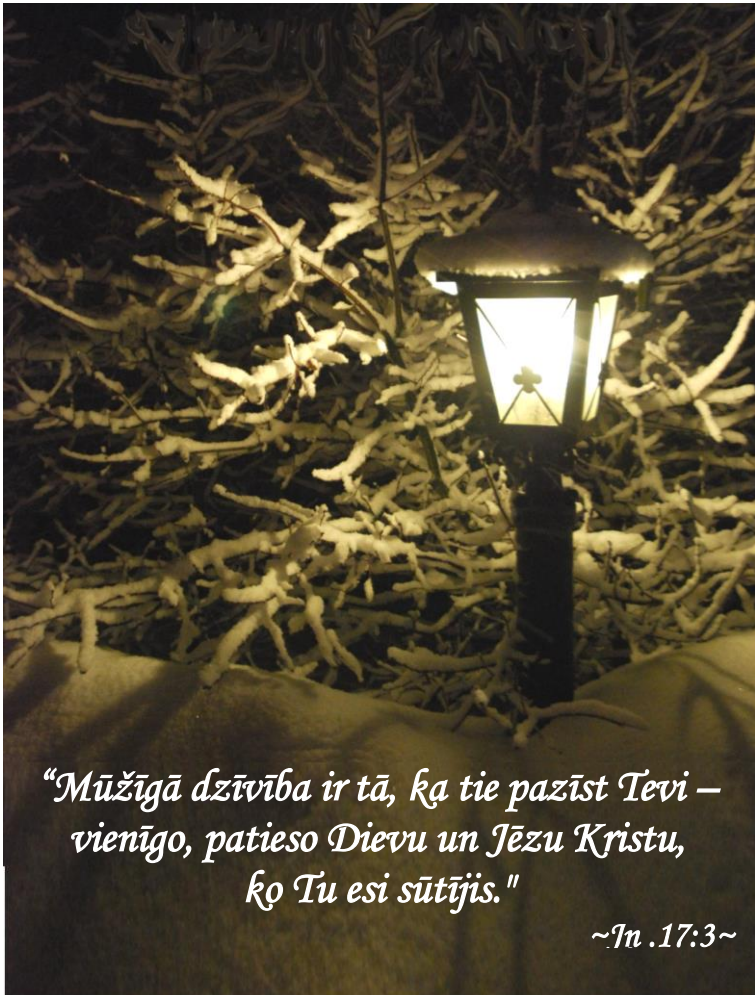

Rīgas Sv. Jāņa
evanģēliski luteriskās

Draudzes Vēstis

• RĪGAS SV. JĀŅA EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE •
2020. gada decembris, Nr.71

*“Mūžīgā dzīvība ir tā, ka tie pazīst Tevi –
vienīgo, patieso Dievu un Jēzu Kristu,
ko Tu esi sūtījis.”*

~Jn .17:3~

Mācītāju uzrunas

Viņa dzemdēs Dēlu, un tu nosauksi viņu vārdā Jēzus, jo viņš izglābs savu tautu no grēkiem. Bet tas viss ir noticis, lai piepildītos, ko Kungs caur pravieti ir runājis: redzi, jaunava taps grūta un dzemdēs Dēlu, un viņu sauks vārdā Immānū-Ēls, tulkojumā: Dievs ir ar mums.” Mt.1:21-23.

Māsaš un brāļi mūsu Kungā!

Šis gads stipri ir atšķīries no citiem gadiem pasaules un Latvijas notikumos. Covid-19 un ar to saistītie ierobežojumi ir ietekmējuši Kristus sekotājus dažādās dzīves sfērās, nemaz nerunājot par tiem uztraukumiem, kas saistīti ar šo slimību un tās sekām.

Tomēr mums ir Immānū-Ēls, Dievs ar mums, Dieva Dēls, Jēzus Kristus. Viņš, kurš dzima, lai izpirktu mūs no mūsu grēkiem, kurš dzīvību atnesa ar savu evaņģēliju, kurš apsolīja būt ar mums līdz pat pašam pasaules galam. "Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām" (Mt.28:20)

Dziļākā pasaules tumsā mums ir Gara gaisma - Kristus, Kristus vārdi, Kristus apsolījumi.

Balstīsim savu ticību, cerību un visu dzīvi uz Kristu! Neatstāsim dievkalpojumus, lūgšanas un Rakstu lasīšanu, bet redzot Dieva dienu tuvojoties, balstīsim un mudināsim cits citu Jēzū!

Dieva svētītus mūsu Pestītāja dzimšanas svētkus un Jauno Gadu!

Jūsu Jēzū Kristū - mācītājs Ingus Dauksts

Un Kunga eņģelis tiem piestājās, Kunga godība viņus apmirdzēja, un tie ļoti izbijās. Eņģelis tiem sacīja: “Nebīstieties, redziet, es jums pasludinu lielu prieku, kas būs visiem ļaudīm, jo jums šodien Dāvida pilsētā ir dzimis Pestītājs, kas ir Kristus, Kungs. Redzi, jums šī zīme: jūs atradīsiet bērniņu, autos ietītu un silē gulošu.” (Lk.2:10-12)

Mūsu priekšstati par ziemu krasi atšķiras no tiem, kurus šie gani Kristus Piedzimšanas laikā bija raduši piedzīvot. Sniegs bija sastopams tikai kalnu galos. Betlēmes apkārtnē visur stiepās tuksnesīga ieleja. Naktī auksts vējš pāršalca plašumus. Gani patvērās no vēja, apgūlušies tuvu pie akmeņiem vai piespiedušies pie koku stumbriem. Olīvkoku lapas tajā aukstumā sarāvās mazos, pelēkos čokuros. Avis tikmēr mielojās ar vietām saaugušo zāli. Rudens lieti sakrājās akmeņu spraugās. Tas ļāva izaugt arī kādam krietnākam augam. Zieme — tā bija lietus sezona. Gani pa laikam vēroja horizontu: vai netuvojas kāds aizdomīgs lietus mākonis? Tas nozīmētu, ka steigšus būtu jāsadzen avis kūtī.

Tas nebija darbs, kam cilvēks gribētu nodoties visu savu mūžu. Būt ganam — tas bija smags darbs. Vasarā gani klīda spiedīgās saules karstumā, gar klints ēnām, uzmanoties nepieskarties saulē uzkaršušajam akmenim, pie kura varēja apdedzināties katrs, kas tam virsū uzspiedās. Bet naktīs viņi gulēja kā suņi starp akmeņiem tuksnešainajos plašumos. Vienmēr pie rokas bija linga, ar kuru varēja mest akmeņus, vai kāda vāle, ar kuru varēja atkauties no plēsīgiem zvēriem. Vienmēr bija jābūt nomodā par katru kustību, kuru varēja nomanīt. Tiklīdz kāda avs no izgāja redzes loka; aiz kāda lielāka akmens, bija “jāsaņem dūša”, lai ietu un lūkotu, vai kāds no plēsīgajiem dzīvniekiem nav tai laupījis dzīvību? Avis ganam bija augstākajā vērtē...

Salstot ziemas naktī, aizdomīgi vērojot horizontā vēja dzītos mākoņus, gans negaida neko vairāk, kā vien pirmos saules starus. Ķēniņš Dāvids bija gans. Viņš zināja, kā tas ir, būt avju sargam naktī. Viņš to apcerēja 130. Psalmā: “*Es gaidu Kungu no visas sirds, uz viņa vārdu es ceru, es gaidu Kungu vairāk nekā sargi rītu, nekā sargi – rītu!*” (Ps.130:5-6).

Bet tad viņi ieraudzīja ko tādu, ko nekad agrāk nebija redzējuši! Pēkšņi atmirdzēja gaisma, kas bija skaidrāka par dienas gaismu, bet tomēr tā

nebija diena! Tā bija kā tāda īpaša godība! Un tādēļ, ka tai bija tāda godība, tas viņiem lika sajusties kā grēciniekiem.

Kad šī brīnišķīgā parādība rezonēja viņos, miesās trīcēdami, viņi raudzījās lielā bijībā un izbrīnā. Tad viņi dzirdēja balsi, kas bija kā Svēto Rakstu mierinājuma vārdi, it kā visi Dieva vārda apsolījumi izskanētu reizē! Spožais eņģelis bija kā vēstnesis, kura kājas ir brīnišķas (Rom.10:15), jo tas sludina Labo vēsti! *“Nebīstieties, redziet, es jums pasludinu lielu prieku, kas būs visiem ļaudīm, jo jums šodien Dāvida pilsētā ir dzimis Pestītājs, kas ir Kristus, Kungs.”* Tad acumirkļi skaidrās debesis atmirdzēja īpašā godībā — kur vien skaties debēs, visur bija eņģeļu draudze, kas slavēja Dievu, dziedādami: *“Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes cilvēkiem, pie kā Viņam labs prāts.”* Pēc tam, kad gani piedzīvojuši brīnišķīgo parādību: kādi tur vēl mākoņi? Kādi tur vēl zvēri? Kādas tur vēl avis? Jādodas skatīties, ko eņģeļu pulks, slavēdami Dievu, viņiem pavēstīja!

Betlēmē visi gul. Nebija grūti atrast īsto vietu, par ko eņģeļi runāja. Tik vienā kūtī, starp dēļiem cauri spīdēja vāja eļļas lampas gaisma. Ganu acis bija pieradušas pie nakts vērošanas šādā apgaismojumā — visu lieliski varēja redzēt: pārsteigto Jāzepu, novārgušo Mariju, kas tikko pārdzīvojusi dzemdību sāpes, un to īpašo bērniņu, kas nedz spēja viņus ieraudzīt, nedz kaut ko viņiem pateikt, bet gani jau saprata - tas ir jaunais Ķēniņš, Tas Kungs, Pestītājs...

Nepiemērotāku situāciju būtu grūti iedomāties tādai pēkšņai svešinieku vizītei. Vienīgais, ko šādā neērtā situācijā var darīt — paskaidrot, kādēļ viņi ir ieradušies... Kā Jāzeps, tā gani, visi bija pārsteigti, izņemot Mariju — Viņa, būdama jaunava, dzemdēja bērnu. Kas tad viņu vēl var pārsteigt? Redzi, šeit pēc eņģeļa Gabriēla vēstījuma, kad šo brīnumaino bērnu bija ieņēmusi no Dieva Svētā Gara, viņai vēl skaidrāk paskaidroja: kas tas ir, ko viņa ir laidusi pasaulē?

Vai viņi pa īstam saprata, kas tas ir? Eņģeļi pavēstīja, ka tas ir ienācis cilvēka miesā pats Dievs Tas Kungs. Tas ir tas cilvēka papēdis, kas nācis sadragāt velnam galvu (1.Moz.3:15). Tur aiz tā mīlīgā, smaržīgā, tikko piedzimušā bērna atklājas Svētā Dieva triumfs pret visu to Viņa Radības dumpi; pret visu pasaules tumsu un ļaunumu. Tas ir Visuvarenā Dieva nepārspējamais trumpis cīņā pret Veco čūsku, vai kā citviet dēvēto Lielo pūķi, kas reiz bija Dieva varenais gaismas eņģelis...

Šis bērniņš, kā Dieva vārds saka, ir tā gaisma, kas nākusi pasaulē. Un ja gaisma nāk cīņā pret velnu un kritušajiem eņģeļiem, tad tie bērna pretinieki — ir tumsa. Ja tas ir Mūžīgais Ķēniņš, tad tie ir īslaicīgi dumpinieki. Ja bērna vārds ir Immānuēls, kas nozīmē, Dievs ir ar mums, tad tie kritušie gari ir mūžīgi attālināti no Viņa. Ja Viņš ir vienīgais Radītājs, tad tie tikai prot izkropļot Dieva radīto...

Tad jau tas attēls kļūst arvien skaidrāks: kas ir tas, pret ko šis bērniņš ir sūfīts — pret visu ļaunumu, pret grēku, pret tumsu, pat pret nāvi. Arī to, kas ir mūsos... Šis bērniņš ir atbilde uz tik aktuālo jautājumu: ja Dievs ir labs, Visuspēcīgs, Dievs, kas mīl — kā Viņš var pieļaut ļaunumu pasaulē?! Bet redzi, nav tā, ka Viņš vienkārši to pieļauj. Viņš ar Savu labumu atrisina ļaunumu. Arī to grēku mūsos — to Viņš atrisina ar šo bērniņu. To, ko šis bērniņš vēlāk piepildīja, proti, visu mūsu grēku piedošanu un Dieva bērna dzīvi atjaunotā ticībā! Lai Kristus Gaisma arī jūsu namam!

“Ak nāci, nāci, Dievs, pie mums
un esi mūsu patvērums,
lai apspiestiem šo vēsti pauž,
ka Dieva Dēls pat važas lauž.
Kāds prieks! Kāds prieks!
Nu Dievs ar mums:
Viņš kļuvis mūsu patvērums.”

(Jaunā Dziesmu grāmata, 5:1)

Svētīgus Kristus Piedzimšanas svētkus!

Mācītājs Gints Graudiņš

Ziemassvētku Vēstule

(Kristus piedzimšanas svētku vakarā)

Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem, audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī laikā, gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu; Viņš Sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu Sev par Savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos.

Titam 2:11-14

Es sveicinu Tevi šajā Ziemassvētku vakarā, kas vienmēr ir skaists – lai kāds laiks, - nelītu un neslīdētu uz ielas, lai kur arī mēs katrs nebūtu šajā vakarā, jo Tā skaistums nāk no Viņa paša, un apstaro visu pasauli; mēs tik

cenšamies atdarināt - iededzot svecītes mūžzaļajā eglītē, pulcējoties kopā un dziedot no bērņības zināmas un tādēļ mīļas dziesmas, un tā atceramies par Dieva Dēla piedzimšanu pasaulē. Apliecinām savu ticību Viņam arī šajā gadā, kad neesam kopā.

Pasaulē, kura vienmēr bijusi sarežģīta, konfliktu pilna, smaga - tieši tādēļ, ka tajā dzīvo cilvēki. Tikai vientuļā salā vai dziļā mežā mēs varam staigāt kā Ādams un Ieva, un bezrūpīgi priecāties par Dieva radīto skaistumu! Dieva Dēlam bija jānāk, lai mums palīdzētu tikt galā pašiem ar sevi - vai par daudz brīvības mums tika iedots, vai par augstu tikām celti, par daudz prasīts – vai tomēr, mēs spējam attaisnot Dieva liktās cerības – un pārvaldīt šo tik daudzveidīgo, bagāto un teiksmaino zemi? Novērtēt un saprast var tad, kad Tev kaut ko atņem, kad Tu kaut ko zaudē... Nu mums ir

daudz kas atņemts. Un mēs meklējam ceļus, kā piepildīt trūkstošo, katrs savā vietā un veidā.

Kā lasām evaņģēlijā, tad Jēzus piedzimšanas notikumā bija iesaistīti visi – gan valdnieki, kuru vārdi ir uzskaitīti, kā vēsturiskā laika liecība, tāpat arī daudz tādu vienkāršu ļaužu kā gani - arī viņi piedalās, lai saņemtu un nodotu tālāk Dieva vēsti pasaulei. Pēc ķeizara Augusta pavēles visi devās uz savām dzimtas mājām, bet šodien Ziemassvētki ir laiks, kad mēs glabājam mīlestību sev tuvu klāt, sirdī, izsakām to vien vārdos. Mēs redzam cik cilvēkiem ir sarežģīti sarunāties, vienoties par kaut ko, ja parasti to vērojām valdību līmenī, tad tagad šķelšanās ir ikdienā. Vai nu par daudz gudrības, vai par daudz viens no otra gribam dabūt, bet nekas prātīgs un kopīgs nesanāk. Tik daudz viltus piedzīvots, ka nevar tā vienkārši parādīt roku bez cimda, lai redzētu, ka tur nav paslēpts ierocis, jo lielākais ierocis šodien ir cilvēka prātā. Tas ir attīstījies un izveidojis metastāzes, kas pārņem un ir gatavs nožņaut visu dabīgo un cilvēcīgo.

Ja apzināties, ka pie šo metastāžu veidošanas klāt savu daļu ir pielicis ļaunais pasaules valdnieks, tad var zust cerība un ticība pārvēršas par mānīcību, ko redzam ik uz soļa, bet mīlestība par ienaidu. Ja zinām par *ļaunā* ietekmi, tad mēs varam arī saprast, ka ar saviem spēkiem mēs nevaram to pievarēt, un mums ir skaidri parādīts glābšanās ceļš, kurā mūs uzstājīgi ved Kristus.

Mēs satiekamies ne tikai ar naidīgiem vai neuzticīgiem ļaudīm, mums ir arī daudz draugu, ar kuriem kādreiz tiekoties bija tik viegli sarunāties par visām lietām, bet šodien ziņas lasām attālināti un tas iekrāso visu melnbaltu. Bieži intervijās tikai beidzamajā rindkopā cilvēks pasaka: “Tā ir Dieva svētība, ka visi darbi šķiras un mums ir pārlicība par nākotni” – un mēs saprotam, ka kopīgs Gars ir tas, kas mūs vieno. Ne vienādas domas, bet viens pamats! Ne vienāds uzskats - par ūdens daudzumu kristībā, kas izveido dažādas konfesijas, bet viena Kristus klātbūtnes apzināšanās!

Katram ir citādi Ziemassvētki un katru gadu tie ir citādi – šogad ļoti atšķirīgi un nāk kā pārbaudījums ticībai, kuru kādreiz varējām parādīt

dodoties uz baznīcu kaut reizi gadā, un tad pāri visam skanēja – Gods Dievam augstībā!

Katri Ziemassvētki, pat katra ienākšana baznīcā, kas iespējama arī šajā laikā, kad neviena nav slēgta, ir iespēja sākt ceļu, kas izmaina visas attiecības. Nav jāgaida kāds īpašs datums, tas jau ir noticis, tas ir piepildījies tajā laikā, kuru šeit apraksta evaņģēlijs un Pāvila vēstules: *“žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem, audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam.”* Dieva Gars jau ir pie mums, tikai jālūdz, lai Viņš darbojas pie mums caur lūgšanām un nāk atbrīvodams grēku piedošanā.

Prāts mums neļaus tā uzreiz atvērt sirdi Dieva priekšā. Mēs ilgi sevi stiprinām ar pašu izdomātām teorijām par stiprajiem un vājajiem cilvēkiem, sevi uzskatīdami par pietiekami patstāvīgiem un savā domāšanā stabiliem. Bet vai tad visas paaudzes, kas pirms mums dzīvojušas, kas šodienas zinātnei pamatus ielikušas, būtu tās nestabilās? Tieši visa kopuma – fiziskā un garīgā, redzamā un neredzamā, bet tikpat skaidri eksistējošā, lietošana spēj izskaidrot viņu panākumus. Mūsu laikā pasaule ir kļuvusi tik sarežģīta, ka garīgo apgraiza, jo liekas, ka nav ko likt klāt vēl kādas Dieva lietas, bet tieši tās visu izskaidro... Vienotība ir iegūstama nevis vienotā laika vai finanšu sistēmā, bet viena Gara, vienas dzīvības apziņā. Tas ir pamats, kas uzreiz visas mūsu attiecības saskaņo – pašiem ar sevi, savā starpā, un ar Dievu!

Šī uzdevuma dēļ dzima Jēzus un nav svarīgi, tieši kurā gadā tas notika, un kāda zvaigzne stāvēja virs Viņa šūpuļa. Tās ir tikai tādas brīnumdarītāja roku kustības, kas novērš mūsu uzmanību no galvenā – Dievs ienāk pasaulē kā cilvēks, un cilvēks piedzimst, nevis nolaižas ar šķīvīti (jā, esot arī tāds variants piedāvāts). Viņš pirmajā savas dzīves vakarā, droši vien, neganti brēca un meklēja pēc mātes, nevis apskaidrotām acīm skatījās uz saviem pestījumiem radījumiem. Viņam bija jābūt cilvēkam, un cilvēkam ir jāēd un jāaug, līdz pienāk laiks, kuram Viņš ir aicināts un izredzēts.

Arī mums būtu laiks apzināties, ka mēs esam kas vairāk kā cīnītāji par savu labklājību, mums ir dota jauka vieta uz šīs zemes, to kādreiz prātīgi apsaimniekoja, labi dzīvoja, un bērnus sūtīja skoloties. Vai iegūtā gudrība neļauj saredzēt vienkāršas lietas? Bet kad gudrajā mājā beidzas elektrība, tad vērti vairs neveras, ūdens paliek akā un gudrie aparāti pīkst kā negudri, saucot pēc palīdzības.

Mēs vienalga esam vēstures notikumu izplūnīto dzimtu pēcnācēji, un mums dzimtas gods jānes tālāk. Ja vien gribam piedzīvot Dieva likumu arī pie sevis: “lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo savā zemē.”

Te ir mūsu zeme un mūsu labklājība – tā sākas no iepriekšējo paaudžu iegūtās mācības pārņemšanas. Lai mēs viens otru cienītu un palīdzētu, lai arī kaimiņu redzētu, kura bērni ir tālumā. Lai arī to, kas zemē guļ, pieceltu. Jo cilvēks cilvēkam nav vilks, tieši to saka Ziemassvētku vēsts - *“Un gani bija ap to pašu vietu laukā, tie, nomodā būdami, sargāja naktī savus lopus, un Tā Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un Tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti. Bet eņģelis uz tiem sacīja: "Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludīnu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks: jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs. Un to ņemieties par zīmi: jūs atradīsiet bērnu autos ietītu un silē gulošu." Un piepeši tur pie eņģeļa bija debespulku draudze; tie slavēja Dievu un sacīja: "Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts."*

Tā nu es beidzu šo vēstuli, kas citkārt būtu nolasīta no kanceles Ziemassvētku vakarā... tas saspringtais gaiss, uzmanības pilnā dzirde, un šņāciens uz trokšņu *iemesliem..!*

Vienmēr atcerēšos savu pirmo gadu, kad baznīca bija ļoti pārpildīta un trokšņu pārāk daudz – lai noņemtu saspīlējumu ļaužu prātos, es to izteicu skaļi, ka tie tak mūsu jaunie draudzes locekļi! Un patiesi visi atslāba un sāka smaidīt. Ienāca klusā nakts, svētā nakts...

Būtu labi, ja pēc šiem 20 gadiem tā vakara kustīgie nemiera cēlāji atkal būtu savā baznīcā ar saviem bērniem – jau 2021. gadā!

Laimīgu Kristus piedzimšanas 2021.gadu!

Mācītājs Juris Zariņš

Svētrunas pieraksts

Gaidot Kristus otro atnākšanu

“Vispirms saprotiet to, ka pēdējās dienās nāks tādi, kas dzīvo savās iekārēs un, ņirdzīgi ņirgādamies, teiks: kur paliek apsolījums par viņa atnākšanu? Kopš sentēvi ir aizmiguši mierā, viss paliek tāpat kā no radības iesākuma”.
(2.Pētera 3:3-4)

Šīs pēdējās dienas iesākās ar to laiku, kad piepildījās pravieša Joēla teiktais par Svētā Gara izliešanu pār Dieva draudzi. Šīs pēdējās dienas arī turpinās līdz Dieva tiesas dienai, kad Kristus atnāks tiesāt dzīvos un mirušos.

Dieva ļaudīm ir jāsaprot, ka pēdējās dienās kristīgā ticība un viņu pārliecība nebūs godā, bet cilvēki ņirgādamies runās pretī visam tam, ko Kristus ir apsolījis: “Kur tad paliek apsolījums par Viņa atnākšanu? Jūs visu laiku gaidāt, kad Viņš atnāks. Viens pasludināja, ka būs pasaules gals, tas neatnāca, pēc kāda laika rodas vēl kāda sekta, kas atkal pasludina pasaules galu, bet nekas nenotika.” Šādu visdažādāko sektantu, kurus grūti dažkārt nosaukt par kristiešiem, nepārtrauktā parādīšanās būs par iemeslu tam, ka arvien vairāk ļaudis ņirgāsies par to, bet vissliktākais ir tas, ka tas notiek to vidū, kas apgalvo, ka ir kristieši, ka tic Dievam un Bībelei, bet kuri kļūst par viltus mācītājiem un viltus praviešiem. Tieši no viņu vidus nāks šie ļaudis, par ko Pēteris raksta.

Gluži kā jūdi ir paguruši gaidot savu mesiju, jo Kristu viņi noraidīja un bezjēdzīgi gaida citu, kura nebūs, arī viņu vidū ir parādījušies ļaudis, kas saka, ka Kristus nemaz nenāks, ka Kristus nākšana ir tikai metafora. Viņi cer, ka kaut kādā veidā pasaule uzlabosies, visas netaisnības izzudīs, un nāks Vecajā Derībā apsoltā jaunā pasaule. Tie, kas tā runā, parasti netic, ka Dievs ir tāds kā Rakstos, jo viņi, vai nu nemācīti, vai savas šaubīgās vājās ticības dēļ, ne tikai aiziet no Svēto Rakstu mācības, un no Dieva apsolījumiem, bet beigās kļūst par ateistiem, un tad, kaut ko zinot no Svētajiem Rakstiem, izmanto šīs frāzes, lai par kristiešiem ņirgātos, sakot,

ka viņi ir ļoti atpalikuši, tumsoņi, kas ir pret zinātnei, utml. Vājas kristiešu dvēseles šāda retorika aizskar, un daudzi atkrīt, jo ir tam noticejuši.

Apustulis piemin, kāds ir iemesls viņu atkrišanai - viņi dzīvo savās iekārēs. Viss, ko viņu grēcīgā sirds vēlas, un ko viņi tajā laikā, kad praktizēja vismaz nominālu kristietību, nevarēja saņemt šo ierobežojumu dēļ, ko uzliek ticība uz mūsu Pestītāju Jēzu Kristu, ir viņu miesas iekāru un miesas prāta iegribu piepildīšana. Kādi iekāro pretējo dzimumu, citi savu dzimumu, citi abus divus, citi gatavojas dzimumu "mainīt", kāds kļūt par ķirzaku, poniju, sunīti utml. Citi par miesīgā prāta fantāzijām priecājas un to atbalsta. Šie cilvēki, paši būdami sava grēka un sātana apstulbināti, apgalvo, ka kristieši neticot zinātnei, bet paši netic zinātnes pierādītam faktam, ka tas, kurš ir piedzimis kā cilvēks ir cilvēks, kas vīrietis - tas ir vīrietis, kas sieviete - ir sieviete, un zaimojot Radītāju saka, ka cilvēks savu dzimumu var izvēlēties. Kāds aklums! Viņi arī, raugoties uz milzīgajām grēku plūdu paliekām, kur ir skaidri redzams, kādi iežu slāņi ir sakrājušies, un cilvēki un dzīvnieki ir aizgājuši šajos plūdus bojā, apzināti to ignorē, labi zinot, ja Dievs ir, tad viņiem būs jāatbild Dieva priekšā par visu, ko dzīvē darījuši. Viņi negrib Dievu, un māna sevi un citus sakot, ka Dieva nav, ka plūdi par grēkiem nav bijuši, un ka Dievs pasauli netiesās.

Apustulis Pēteris raksta, - Dievs tomēr tiesās pasauli. Tu vari ignorēt grēku plūdus un to sekas, tu vari ignorēt Dieva vārdus, kas tevi aicina iegūt glābšanu caur Kristu. Vārdus, kuri katru grēcinieku aicina glābties, visus paštaisos liekuļus, bezdievjus un grēciniekus aicina glābties no grēka, no nāves, no velna varas, pie Dieva caur Kristus Krusta nāvi un Dieva žēlastību. Patiesībass ignorēšana nepalīdzēs šiem cilvēkiem tiesas dienā. To arī apustulis Pēteris raksta draudzei. 7.p.: *"Bet tagadējās debesīs un zemi tas pats vārds (šeit ir domāts Dieva Vārds) uztur un saglabā ugunij, bezdievīgo cilvēku pazudināšanai tiesas dienā"*.

Bezdievīgie, atkritēji no ticības, Dieva žēlastības noliedzēji, paštaisie, moralizētāji, - visi tiek sagatavoti šai tiesas dienai, tā viņiem nāks neizbēgami gluži kā grūtniecei dzemdību sāpes. Viņi nevarēs no šīs dienas izglābties, visiem būs jāstājas svētā un taisnā Dieva priekšā. Un, vai! tam,

kuram nav aizstāvis Dieva priekšā, kam Kristus ir Tiesnesis, un nevis grēku Izpircējs. “*Bet tagadējās debesis un tagadējo zemi glabā un uztur tas pats vārds ugunij un bezdievīgo cilvēku tiesas un pazušanas dienai.*” (2.Pētera 2:7). Dieva Vārds to mums skaidri un gaiši pasaka. “*Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezedīs*”.

Tālāk viņš raksta draudzei 8. un 9.pantā: “*Lai jums nepaliek apslēpts, ka Tam Kungam viena diena ir kā tūkstoš gadu, un tūkstoš gadi kā viena diena. Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās*”.

Kad apustulis Pēteris raksta, ka tūkstoš gadu ir kā viena diena, un

viena diena kā tūkstoš gadi, viņš nedomā ar to, ka laiks ir izmainījies, ka vienu radīšanas dienu var pasludināt par miljardiem vai miljoniem gadu. Dievam tūkstoš gadi ir viena diena un laiks neko nenozīmē; Dievs tūkstoš gadus var izdarīt tikpat daudz kā vienā dienā. Un tā bieži ir arī bijis: atcerēsimies laiku starp praviešiem un Kristu: gandrīz 400 gadu Dievs klusēja un nerunāja uz ļaudīm. Dievam laiks neko nenozīmē, Dievam nozīmē Viņa griba, ko Viņš gatavojas piepildīt savā laikā, un par kuru Kristus teica – to dienu un stundu

neviens nezina, kā vien Tēvs. Un tādēļ visi ir viltus pravieši, kas runā, ka viņi zina, kad tas notiks.

“*Pacietīgi gaida uz mums*”- tas nenozīmē, ka Viņš gaida uz katru bezdievi. Tas nenozīmē, ka kats bezdievis var teikt, - būs labi, ja tāds Dievs ir, Viņš arī mani pagaidīs. Vai tad nav rakstīts, ka Viņš pacietīgi gaida, ka visi top izglābti? Tā ir maldināšana, šeit ir skaidri un gaiši rakstīts – Viņš pacietīgi gaida uz mums, tas nozīmē, uz patieso Kristus draudzi, uz ticīgajiem. Jo arī ticīgajiem ir grēki, ticīgie nomaldās, dažus maldina, dažus ievilina grēkā, un dažus ievilina viņu pašu kārtības. Daudzi kristieši, kas ir dzīvojuši grēkā, vai maldos, un pēc tam ir atgriezti atpakaļ, pateicas Dievam

par pacietīgo gaidīšanu, kad Debesu Tēvs savu pazudušo meitu vai dēlu ir gaidījis atpakaļ, kamēr tas “pieēdies” no grēka un ļaunuma, un ir Vārda apgaismots, nācis pie grēka atziņas un tagad caur Dieva žēlastību Kristū griežas atpakaļ.

Mūsu Tēvs ir žēlsirdīgs Dievs, kas mums Kristus nopelna dēļ bagātīgi grēkus piedod, tikai daži nomaldījušies kristieši slēpjas no Dieva patiesības, jo ir iekārojuši ļaunu. Bet Tēvs grib, ka visi atgriežas, lai neviens neietu pazušanā, bet visi grēku nožēlā atgriežas. Tādēļ jau ir tik brīnišķīgi nākt uz dievkalpojumu, pat tad, ja neviens mūs uz to neaicina, bet ir tikai tāda iespēja, un apzināties, ka šeit ir tā vieta, kur Dievs bagātīgi savai draudzei piedod grēkus. Un tu neesi viens pats atstāts savā lūgšanu kambarī, minēdams, vai Dievs piedos tavus grēkus, bet kur tu skaidri un gaiši saņem šo vārdu, “tavi grēki tev ir piedoti”.

Kāda būs Tā Kunga diena? Tā nāks kā zaglis, negaidīti. Tur, kur ir bagātības, vienmēr kāro ierasties zaglis, bet nezinām, kad. Pat liekot apsardzi, sargiem var iestāties rutīna un tos var piemānīt.

Vieglāk ir tad, ja zinām laiku, tad var rūpēties, gaidīt, sagatavoties, grēkus nožēlot, kļūt ticīgākiem, labestīgākiem. Tādēļ jau Sv.Gars atgādina caur apustuli Pēteri, ka šī diena nāk kā zaglis, lai mēs neiekrītam rutīnā. Tāpēc neatstāsim grēku nožēlu uz vēlāku laiku, neatstāsim atteikšanos no iekārotā! Esi dzīvs Dieva priekšā, un kā dzīvs Dieva bērns atkraties no visa ļaunā, kas ap tevi tinas. Debesu Tēvs negrib, ka tu ietu pazušanā, bet, ka tiec izglābts, un grēku nožēlā ar visiem atgriezies Kristus žēlastībā.

Kad šī diena nāks kā zaglis, viss kosmos ar lielu troksni izkaisīs, kosmosa elementi sadegs, izjuks. Te nav domāts, ka zemē ietrieksies kāds asteroīds vai komēta, par ko iepriekš zināsim, un tad varētu uz ceļiem nožēlot savus grēkus. Tas būs vēl pēkšņāk nekā lidmašīna krīt no debesīm. Kāda būs tā katastrofa, kad pajuks pasaules elementi? Tiek lietots vārds, ka viss tiks atlaists vaļā, visi spēki, kas tur atomus kopā; zvaigznes kritīs, nekas vairs neturēsies tajās robežās, ko Dievs nospraudis. Tādēļ būs šī lielā uguns, jo brūkot atomiem, rodas enerģija. Tas viss iespaidos zemes atmosfēru tā, ka

nograndēs milzīgs troksnis pār pasauli, un visu, kas ir uz zemes, Dievs piemeklēs.

Tādēļ būsim modri, kā Tas Kungs ir teicis, lai mūsu lāpas ir degošas, mūsu gurni apjozti; jūs nezināt, kad nama Kungs nāks, - vakarā, pusnaktī, no rīta, pirmajos gaišos, lai Viņš neatrod jūs guļam. Pēteris tālāk arī saka, 11. un 12.p. *“Ja reiz viss tā ies bojā, kādiem gan jums vajadzētu būt svētā dzīvošanā un dievbijībā, gaidot un steidzinot Dieva dienas atnākšanu, kad debesis ugunīs izjuks un pasaules elementi uguns kvēlē izkusīs.”*

Viņš atgādina, ka tiesas diena būs briesmīga, nekas nebūs vairs tā, kā bijis, un neviens nevarēs izglābties. Visas tautas tiks sapulcētas Tā Kunga priekšā. Kurā pusē tu gribi būt? Vai tu gribi būt ar svētītajiem un ieiet Tēva valstībā, vai ar nolādētajiem? Dievs tevi aicina būt svētīto pusē, Viņš tavus grēkus ir pienaglojis pie krusta Golgātā. Viņš Vienpiedzimušo ir sūtījis pasaulē, lai Viņš ar savu svēto dzīvi un savām taisnajām un svētajām asinīm izpirktu tevi un mani, visus cilvēkus. Apustulis Jānis 1.vēstulē liecina, - ja kāds krīt grēkā, mums ir aizstāvis Tēva priekšā, Kristus, tas taisnais. Viņš ir ne tikai mūsu, bet visas pasaules grēku izpircējs. Nāc pie Viņa, zemojies Viņa priekšā, un atzīsti Viņu par Dievu un Kungu. Tad tas, ko Viņš ir darījis visas pasaules labā, tiks dāvināts tieši tev personīgi, jo tas tiek saņemts ticībā, nekādā citā veidā, uzticoties Dieva vārdiem, un caur šiem vārdiem mēs uzticamies pašam Dievam. Tā ir svētā dzīvošana un dievbijība, kad mēs šiem vārdiem arī sekojam un saprotam, ka grēks ir tas, kas mūs šķir no Dieva. Nekam nevajadzētu mūs šķirt no Dieva, un ja mēs zinām un ticam, ka Kristus mūsu grēkus ir izpircis, tad Dieva ļaudis nevar samierināties ar grēku. Tādēļ svēta dzīvošana, kas seko mūsu ticībai, ir pavisam dabiska Dieva bērniem. Mēs, kas esam Kristus atpestītie, nedzīvojam tikai rūpēs un pūlēs un Dieva bijībā, un bailēs no ļaunā un Dieva tiesas, bet dzīvojam arī ar cerību, jo pēc Viņa apsollījuma, mēs gaidām jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība māj, jo šeit, šinī pasaulē, nav taisnības un nebūs.

Tagad, skatoties šo laiku, ar dažādiem ierobežojumiem, aizliegumiem, no kuriem daži, liekas, ir pilnīgi bezjēdzīgi, citi, liekas, netiek ievēroti pietiekami daudz un nav pietiekami stingri, var izskatīties, ka

ieceltie vadītāji nerūpējas pietiekami, ir bez izpratnes un attālinājušies no tautas. Taisnības nekad nebūs, jo tādu pasauli, kur ir taisnība, patiesība un miers, mīlestība, kur visi ir kopā vienoti, tādu pasauli tikai Dievs var radīt. Viņš to ir apsolījis radīt priekš mums, saviem mīļotajiem Kristū. Kristus apsolījums ir tāds, ka Viņš ņems mūs pie sevis, tajā vietā, ko Viņš ir aizgājis mums sagatavot, - tā ir jaunā zeme un debess, kur taisnība, mīlestība, patiesība un miers mājās, un tas būs mūžīgi.

Bet šī zeme, šī valsts, tā nepastāvēs mūžīgi. Tādēļ mums nav jāraugās tikai uz šīs zemes lietām, bet īpaši jau šādos krīzes brīžos, kad ne tikai mūsu finanses, bet arī dzīvība ir apdraudēta, un kad nevienam nav tādas pozīcijas un privilēģijas, ka viņš varētu savu nāvi attālināt, mums ir īpaši jādomā par šiem vārdiem – kādiem mums vajadzētu būt savā dzīvošanā un dievbijībā. Un, ja esam atklājuši, ka tā tas nav, tad atkal jānāk pie Kristus krusta, jāuzticas Kristum un grēku piedošanai Viņa asinīs, un jālūdz, Debesu Tēvs! Tu esi vienīgais, kas var darīt Tavus darbus manā dzīvē un caur mani. Tu vienīgais mani vari pārveidot sava Dēla līdzībā, lai es topu tāds, kā Tu gribi, nevis kā es gribu. Patiešām, lai Tavs prāts, ne manējais notiek.

Kā Vienpiedzimušais Dēls Ģetzemanē lūdza, lai Tēva prāts notiek, un tas notika - mūsu grēku izpirkšana. Tā lai arī mēs lūdzam, ka Viņa žēlīgais prāts pie mums katra, Viņa ļaudīm, personīgi un visiem kopā piepildās.

Tā mēs laimīgā cerībā varam gaidīt jaunas debesis un jaunu zemi, kur mājjo taisnība.

Jēzus vārdā, Amen!

Mācītājs Ingus Dauksts

Liecības

Visaugstākā patvērumā

„Nu uz ko tad, Kungs, lai es ceru? Mana cerība ir vienīgi uz Tevi.”

(Ps.39:8)

Šogad Adventa laiks un arī Ziemsvētki mums visiem ir savādāki kā citus gadus. Pandēmija. Kādreiz tādu vārdu pat dzirdējuši nebijām. Pasaulē trako pūķis, kas ir velns un sātans. Šis ļaunais pasaules valdnieks caur nezināmu, mums svešu slimību grib atņemt mūsu mīļos, sarīdīt māti pret meitu, dēlu pret tēvu un brāli pret brāli. Tas grib atņemt cilvēkiem mīlestību, apskāvienus, grib atņemt prieku, dziesmas un dejas. Savā agonijā velns pat iet tik tālu, ka grib mums atņemt arī ģimeni un iznīdēt mūsu sirdīs Dieva Tēva atspulgu.

Jāpiekrīt žurnālistei, rakstniecei un režisorei Vijai Beinertei, kas saka: „Visas tās nejdzības, kas plosās visapkārt, nav radušās nekā citādi, kā tikai no tā, ka cilvēki ir novērsušies no debesu lietām un Dieva taisnības. Cita cēloņa tam nav. Un nav arī cita risinājuma, kā tikai atgriešanās pie Dieva.”

Cilvēkos ir bailes un nedrošība. Ļaudis kļuvuši neiecietīgi, ļauni un egoistiski. Ne tikai tie, kas iecēlušī kovīdu Dieva vietā. Ne tikai tie, kas noliedz šīs slimības bīstamību, ne tikai tie, kas šajā nelaimē saredz politisku šovu, valdošās elites organizētu un vadītu pasaules „tūrīšanu”, bet arī mēs - kristieši esam mainījušies. Arī mūsos ir ienākušas bailes, neuzticēšanās, nedrošība. Kā lai te pastāv?

Kāpēc? Kāpēc, Dievs, Tu to pieļauj? Kāpēc Tu neiejaucies un nesakauj šo pūķi! Jautājumu ir tik daudz...

Kādu dienu, kad jutu, ka visa tā informācija medijos un internetā man ir par smagu, ienāca prātā, ka laikam esmu Dieva roku palaidusi tā vaļīgāk... Nolēmu vairs neskatīties un nelasīt ziņas, bet biežāk atvērt Bībeli: „Tas Kungs ir mans gaišums un mana pestīšana, no kā man bīties? Tas Kungs ir manas dzīves patvērumš, no kā man baiļoties? Esi droša un stipra, mana sirds, un gaidi uz To Kungu!” (Ps.27:1,14)

Jā, Bībelē ir atbildes uz daudziem jautājumiem, tajā daudz nomierinošu un iedrošinājuma pilni teksti! „*Dievs ir mūsu patvērumis un stiprums, tiešām spēcīgs palīgs bēdu laikā.*” (Ps.46:2)

Nelabais ir uzstājīgs, un viņam ir daudz ieroču. Bet mēs tiem varam stāvēt pretī ar Dieva Vārdu un savām lūgšanām. Es ieteiktu mazāk lasīt un skatīties medijus, kas mūs cenšas iebiedēt, kas sēj tautā paniku, bēdas un depresiju. Ja tu tam visam ļauj ienākt sevī, tad ar to arī paliec slims.

Mēģinām atrast mieru savā dvēselē, pārējais viss pats atnāks... No stresa brīvā ķermenī slimībām nav vietas. Esam veseli un saudzēsim citus! Lai mums tam pietiek spēka, godprātības un sirds gudrības!

Lasām Bībeli! Tā ir dienišķā maize katrai dienai, nevis tikai kūka svētku reizei... Radītājs mīl un ir pacietīgs, gaidot cilvēku atgriežamies no grēkiem. Mēs nezinām, ko atnesīs rītdiena, bet mēs zinām, kas valda pār rītdienu - Dievs un tava un mana ticība. Arī šajā Adventā, arī šajos pandēmijas skartajos Ziemsvētkos Dievs mūs uztur, sargā un iedrošina. Un Viņš atkal un atkal sūta mums Savu Dēlu, kā Pestītāju, kā Tiltu, pa kuru

pāriet mūžībā.

Lai mums pietiek laika Dievam! Lai ir laiks lūgšanām. Lai pietiek līdzjūtības un mīlestības. Lai pietiek laika ģimenei un bērniem, dziesmām, saullēktniem, puķēm, otām un grāmatām! Lai laiks paskatīties acīs, pasmaidīt, priecāties un pateikties.

Mums šodien Pestītājs ir dzimis! „*Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts.*” (Lk.2-14)

Zaiga Ābele

Bet tanīs dienās, pēc tām bēdām, saule aptumšosies un mēness nedos savu spīdumu, un zvaigznes kritīs no debesīm, un debess stiprumi sakustēsies. Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesīs ar lielu spēku un godību.

(Mk.13:24-26)

Dzeja

Z.Ābele

Snieg

Snieg sniegs, un pārslas noklāj zemi baltu,
Dziļš miers klāj kalnus, lejas, rudzu lauku,
Bet vējš par to tik smejas...

Tik skaisti, lēni katra pārsla lejā krīt!
Kā balerīna, tērpā gaisīgā, tā graciozi slīd,
Un izdejo šo deju...

Ir beidzot tomēr pārplīsis tas sniega maiss.
Kas zin', kad aplaimos mūs sniedzīnš nākamais?
Man laikam nepietiek...
Cik brīnišķīgi snieg!

Ilze Kalnāre

Svētvakarā

Kā putni aizskrējuši Ziemassvētki daudzi...
Vai zini dzimteni un zaļo egļu audzi,
Kur slaidu galotni reiz Svētvakarā cirti
Un skuju piespraudi pie krūtīm sev kā mirti?
Tas bija tēva mežs, kas apkārt šalca klusi.
Vai zini dzimteni un bērnu dienu pusi,
Kur zvaigznes debesīs reiz Svētvakarā dega
Un tevi sildīja kā mātes austa sega?
Vai zini dzimteni un zaļo egļu audzi?

Pārdomas

Dvēsele decembrī

Tumsa ir tāda, ka var pazaudēt sevi. Un arī otru. Dubļi ir tādi, ka nevar neiekāpt. Un dvēselei nebeidz slāpt. Mēs mēģinām pāri tikt, tur, tajā pusē, kur gaisma, tomēr rīkojamies kā visi, kā saka kāds priekšā, kā scenārijs paredz. Un arī kā lētāk sanāk. Kaut arī bez liela prieka, jo kāda jausma čukst - tam jānotiek citādi. Ne jau mijoties čalām ar tostiem un ar hi-hi un ha-ha. Mēs ilgojamies pēc klusuma un pēc miera - tomēr spraucamies iekšā pūlī un paši noberžam svētku gaišumu dvēselei nost, kā taurenim ķeramais tīkls no spārniem sudrabu noberž.

Kāds nemiers cilvēkus pārņem, kad tikko iesācies Advents! Tik daudz eglīšu, ka nezini, pie kuras skriet, zem kuras kādas dāvanas slēpt vai gluži otrādi- lai visi redz, priekšā nolikt. Tik daudz izrotātu un dārgu egļu, pēc kurām dvēselē paliek vien tukšums. Bailes no brīža, kad vajadzēs ieraudzīt sevi tādu, kāds tiešām esi, cilvēki slēpjas troksnī, aiz smiekliem un jokiem par silīti, bērniņu tajā, par Mariju, kura mūžam ir jauna, par Jāzepu, Austrumu gudrajiem un to kūtiņu, kurā joprojām viss notiek. Un, protams, par nevainību, ko šodien pat pieminēt kaunas. *Forši*, ka atkal ir iegansts vēl vienu *tusiņu* svinēt, *sabīdīt* vēl vienu *dropi* un vēl... vienas *pohas* (latviski-paģiras) dabūt. Bet bailes ar troksni nevar padzīt. Tās tikai pabēg aiz koka vai mājas stūra. Cik pamošanās tad ir sūra! Lai slavētas paģiras, ja kāds pēc tam atžirgst pavisam, līdz pēdējai dvēseles vīlei, līdz domai, ka ticībā nabagais tukšuma nevar izbēgt.

Vai ģimenē savā un rosoties ārpus mājām mēs pieminam lietas, kas vienīgās izšķir gan dzīvi, gan nāvi? Kā nenovīdības vidū stāvēt, kā nodzēst aizvainojuma gūni, kas sprēgā ikvienā vietā? Kā saprast, ka visu nevar dabūt un man arī nevajag visu, vien to, kas man nolikts? Kā godam pelnītos sitienus neizdāļāt citiem? Kā tumsu un dubļus nevis vairot, bet noliegt?

Dvēselei nebeidz slāpt. Cilvēkus nemiers caur Adventu dzenā kā lapas caur rudeni vājš. Ar cerību klusu - varbūt tomēr kāds brīnums notiks. Varbūt vismaz uzsnigs sniegs pār nožēlā noliektajām galvām. Un arī pār lepnības kronētajām. Tāds viegls, viegls un tomēr tik smags, ka nolieks un noliks savā vietā ikvienu. Un Kristus dvēselē rakstīs - šī ir tava ticības dzimšanas diena.

Anda Līce
(no grāmatas „Viss sākas šorīt”)

Lūgšana

Lūgšana

Šai lūgšanu brīdī, Dievs sapulcē visus šeit
 Kopā zem Tava jumta:
 Tās domas, ko domājam dažādās vietās par
 Vienu un to pašu: kā pasargāt dvēseli sevī
 Un tautā, kā laukus uzturēt Dievā, kā ielas
 uzturēt gaismā un bērnus Ticībā iecelt!
 Dievs, sapulcē manus radus - kaut
 Domās - še altāra priekšā: lai no mūsu
 Mājām viņu domas sanāk šai brīdī zem Tava
 Jumta! Es lūdzos.
 Cik katrs ir labs, tik atnāks un pieliks pie
 Labā, un atstās te kopā. Mēs nevaram visi tikt
 Kopā, bet domās - mēs varam. Kungs, dari,
 Lai jūtu, ka viņi ir klāt savās domās šai brīdī!
 Es piesaucu savējo domas šai vietā, šai
 Lūgšanu brīdī: cik vien esam labi, tik būsim
 Šai brīdī kopā! Kungs, nedali mūsu labumu
 Daļās: lai esam kopā! Cik es esmu stiprāks, tas
 Tiks manam brālim, un viņa darbi atmirdzēs
 Māsā un manī, es lūdzos! Mūsu Tēvs Debesīs,
 Mana tēva un vectēva domas ir Tevī, un tās
 Ir te klāt mūsu ģimenē - zem Tava jumta!
 Lai nāk mūsu bērni pie mums, Dievs, iedali
 Viņiem te vietu! Lai viņiem ir viss, ko te
 Sanesam; lai tiem nav jādala, lai tiem ir viss!
 Nav daudz. Dievs, palīdzi augt mūsu dzimtai
 Vēl lielākā gaismā un iet uz gaismu, un
 Turēties tīriem!
 Es piesaucu gaismu šai brīdī no savas
 Dzimtas un turu to Dievā. Kungs, palīdzi
 Augt mums, es lūdzos!
 Vienalga, kur ir mani bērni šai brīdī un brāļi,
 Un māsas, es saucu tos šurp, mēs izaugam
 Lielī Tavā vārdā, šai brīdī mēs noņemam
 Tumsu. Dievs, palīdzi mirdzēt mums, es lūdzos!

(Imants Ziedonis, žurnāls „Ir” 2011.g. janvārī)

Bibliotēka

Prieks par Viņa klātbūtni

Ticībā tikuši garām daudzajiem šķēršļiem šaurajā celā pie Dieva, mēs atklājam kaut ko brīnišķīgu un skaistu. Dieva klātbūtne mums vienmēr ir piederējusi; mēs meklējam to, kas mums jau bija. *"Kurp lai es aizeju no Tava Gara, un kurp lai es bēgu no Tava vaiga?"* (Ps.139:7) Mēs neatpazinām un neizmantojam Dieva klātbūtni tāpēc, ka jutāmies apmierināti, paši appēmušies tikt galā ar ikdienas dzīves rūpēm. Lai mēs saprastu, ka mums nav dots uzvarēt pašiem, bez sava Vīna koka, bija nepieciešams pilnīgi unikāls, tikai mums raksturīgs problēmu, apstākļu un grēku kopums. Mums bija nepieciešama arī izpratne, ka ikviena šķēršļa pārvarēšanā uzvara ir gūstama vienīgi Kristū. Šie milzīgie panākumi bija mums dāvināti, ne mūsu pašu nopelnīti. Tā ir nenovērtējami noderīga atziņa, vedot Dieva klātbūtnē citus jaudis.

Un nu, kad mēs pastāvam atziņā, ka esam Dieva klātbūtnē, tieši tur, kur Pestītājs bija iecerējis atvest mūs jau sen, kur tiek apmierinātas visas gara, dvēseles un miesas vajības, mums atliek vienīgi slavēt Dievu.

"Bet Dievs, bagāts būdams žēlastībā, savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis, arī mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu žēlastībā jūs esat izglābti! Viņš iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis debesīs, lai nākamajos laikmetos Kristū Jēzū mums parādītu savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību." (Ef.2:4-7)

Vīna klātbūtnē mēs atrodam vislielāko laimi un savukārt paši esam par prieku mūsu Kungam. Nu mēs esam gatavi caur Kristus asinīm droši ieiet vissvētākajā vietā, apzinoties, ka visi lūgumi tiks uzklāusīti ne mūsu labās uzvedības dēļ, bet gan pateicoties Dēla nopelnam. Šāda atziņa izmaina kristieša lūgšanu saturu. Mēs vairs nevēlamies dzīves sīkumus, jo zinām, ka visas mūsu vajadzības tiks piepildītas. Nu mēs lūdzam pēc lielākas godības Dēlam, lai jaudis nāktu pie Viņa, un Viņš tos savukārt vestu pie Tēva. Dieva gaismā mēs varam atrast to, kā iepriekš pietrūka mūsu kristīgajā dzīvē.

Pavēles kļūst par apsolījumiem, tagadējās ciešanas nav salīdzināmas ar Dieva svētību un Dievišķā apziņas skaidrība pārvēršas par dzīves veidu. Paklausība iegūst jēgu, jo Viņa klātbūtnē, līdztekus pavēlei, nāk spēks to pildīt un apsolījums, ka Viņš pieņems mūs pie Sevis. Piedošana kļūst pašsaprotama, jo Viņa klātbūtnē Viņa piedošana ir visaptveroša. Gaidīšana vairs nav grūta un spiesta lieta, jo mēs esam pārliecināti, ka pašam Viņa apsolījumam ir tāda pati vērtība kā apsolījuma piepildījumam.

Tāda Dieva klātbūtnes izpratne ir atrodama psalmos. *"Es to visu pārdomāju, lai saprastu, bet tas bija par grūtu manai saprašanai, kamēr es iedziļinājos Dieva noslēpumos un kļuvu uzmanīgs uz to, kāds gals viņus*

sagaida" (Ps.73:16-17). Dāvids saskatīja gudrību mīlestībā, jo Dieva klātbūtnē ir atrodamā mīlestības pārpilnība.

Ticībai nav nepieciešama īpaša piepūle, kad mēs raugāties uz Viņa darbu brīnumiem un zinām, ka nav nekā tāda, ko Viņš nespētu veikt. Ciešanas vairs nav jāsapaida ar izmisumu, jo tām līdzās nāk apziņa, ka Viņa klātbūtne dziedē visas sāpes tā, ka mēs pārpārim paliekam uzvarētāji.

Patiešām Viņa klātbūtne spēj dziedēt visas vainas. Mēs to esam atraduši, mēs nespējam to pazaudēt, un neviens nespēj mums to atņemt.

"Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīve, ne eņģeļi, ne varas, ne tagadne, ne nākotne, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!" (Rom.8:38-39)

Ja Viņa klātbūtne pārāk lielā mērā iztrūkst mūsu kristīgajā dzīvē, mums pietrūkst arī tas prieks, ar kuru būtu jāpildās mūsu darbiem. Varbūt tāpēc mūsu Bībeles lasīšanai, lūgšanai, liecināšanai, dievkalpojumu apmeklējumiem un garīgajām cīņām pietrūkst to cerību un gaidu, kādas mēs skatām Jēzus dzīvē? Viņa klātbūtnei ir jāklūst par mūsu ikdienas dzīves uzturu, jo Viņš ir patiesā dzīvības maize.

Priecājoties par Viņa klātbūtni, mūs tomēr apdraud kādas briesmas. Mums ir jāsaprot, ka mēģinājumi nodrošināties ar to pastāvīgi, uz visiem laikiem, var izraisīt vienīgi zaudējumu, jo tā tiek dota ticībā, nevis kā atalgojums par mūsu pūliņiem.

Iemācījušies palikt Viņā dienu no dienas un ikvienā atsevišķā brīdī, mēs atklāsim, ka dzīve Garā nepakļaujas izmaiņām. Apziņa, ka esam nepārtrauktā un nemainīgā saiknē ar Garu, nomierinoši iedarbosies uz mūsu apziņu, gribu un emocijām, un tas savukārt nomierinās mūsu ķermeni, ļaujot mums arī naidīgajā pasaulē dzīvot Viņa mierā.

No Maikla Velsa grāmatas
"Problēmas, Dieva klātbūtne un lūgšana"

- Svētais Gars grib mūs padarīt par dvēselēm, kam ir Adventa ilgu spārni, kas raisās no šīs pasaules un grib skriet pretī Tam Kungam.
- Īstais Ziemsvētku prieks ir tas, kas nodibina mūsu kontaktu ar Dievu.
- Kaut izbeidzas svētku laiks kalendārā, kaut izdziest svece pēc sveces eglītē, kaut visjaukākās dienas un stundas nogrimst mūžības laika jūrā, tomēr tev paliek Ziemsvētku kodols – Dieva Dēls!

- Dieva mīlestība no pasaules mīlestības atšķiras ar to, ka Dieva mīlestība dzīvo no tā, ka viņa var dot, bet pasaules mīlestība, mūsu cilvēcīgā mīlestība dzīvo no tā, ka viņa var ņemt.
- Ziemsvētkos Dieva draudzei jāklūst par garīgu zvana torni un katram Dieva bērnam jāklūst par Ziemsvētku zvanu, kas arvien dzidrāk, plašāk un skaistāk nerimstoši vēsta, ka dievišķais mīlestības Vārds, uz mums cilvēkiem runāts, ir tiešām kļuvis miesa.

Mācītāja Haralda Kalniņa citāti (<http://www.haraldskalnins.lv/>)

Smaidam

☺ Piecgadīgā Anniņa sliktā garastāvoklī – viņai pirmoreiz jāmācās lasīt, un viņa to neprot. Pirmie mēģinājumi neizdodas. “Es esmu muļķe! Muļķe!” viņa gandrīz raudot saka sev pie spoguļa. Pēc tam piekļūst, aizdomājas un mierīgi nosaka: “Toties smuka!”

☺ - No rīta pamodos ar domu - piecelšos un kalnus gāzīšu!

Pagriezoz uz otriem sāniem, lai tak stāv, nav ko dabu bojāt... -

☺ Dēls aizmidzis uz dīvāna, tēvs grib viņu aiznest uz gultiņu, paņem uz rokām. Puika miegains nosaka: “Noliec, kur paņēmi!”

☺ Liekas, ka miegs mani krāpj – naktīs guļ ar citiem, bet pie manis atnāk tikai no rīta.

☺ Anglijas auto no Eiropas auto atšķiras ar to, ka sieva burkšķ otrā pusē.

(No interneta materiāliem)

“Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.”

Jņ. 1:14

Izdevumu sagatavoja:

I. Buņķe (akvareļi), A. Bormane, V. Daukste, J. Miķelsons